

חיל תיאודוסיוס מאת תיאודורוס הגמון פטרה.

1. מולדת והורים.
2. חנוך ויציאה לירושלים.
3. פגישה עם שמעון סטליסט ונבואתו. (15-8)
4. תיאודוסיוס בא לירושלים ומהרהר איך יגש לחיים הנזיריים.
5. מצטרף ללונגינוס, שהתבודד בתא במגדל דוד ואח"כ לאיקליה בקתיסמה הישן.
6. עוזב את הקתיסמה ובוחר במערה בה לבנו המגיס בחזרה מבית לחם (הגדת המגיס).
7. סגפנות של תיאודוסיוס במערה (מזונו).
8. תיאודוסיוס מקבל כמה תלמידים במערה ומצווה עליהם לבנות את קברם. "חנכות הקבר" עלי בסיליוס. (האזכרה).
9. בסיליוס מופיע בתפילה הלילית במשך 40 יום לאחר מותו.
10. בהיותם חסרי הכל, הנזירים מקבלים את כל צרכיהם בדרך נס. (על הקדמה ג'טף של ה. ליד המערה).
11. הנזירים מקבלים כסף בדרך נס. נדבנים מחלקים כסף לנזירים עד לשלוש מטבעות זהב לגולגולת, אך שוכחים או מזניחים את חבורת תיאודוסיוס שמנתה אז כ-12 איש. האחים מבקשים להזכיר את עצמם לנדבנים מפני שלא היו להם אלא חרובים למאכל ולפעמים רק קטניות אשרויות ומבושלות. תיאודוסיוס מתרה בהם. איש שהביא תרומה למנזר אחר, סוסו נעצר בקרבת מקום ומטרב להתקדם. האיש מתיר את הרסן והסוס מביאו למערת תיאודוסיוס והאחים מקבלים סכום כפול ממה שהיו אמורים לקבל בחלוקת הנדבות.
12. כמה אחים עשירים תורמים כסף לבניית מנזר. אחר התלבטויות רבות, הוא לוקח מקטרת עם פנננים ללא אש ומתפלל כדי שה' ידליק לו את הקטורת בהגיעו למקום המיועד למנזר. הוא מגיע עד קוטילה ועד שפת ים המלח וכלום לא קורה. כשוכח אל המערה, האש נדלקת בקרבת מקום.
13. תיאור המנזר.
14. נס הלחם בזמן הרעב.
15. עוד שני נסים דומים בחג עלית מיריים (8-15) ובחג חנוכת האנסטסיס (14/9).
16. בחי החולים במנזר.
17. בית משוגעים.

18. התפילה במנזר, בלילה וכמה פעמים כל יום - הכנסיות - מספר הנזירים.
- 19-20. פעילות של תיאודוסיוס כראש מנזר. מחלתו. דרשה בליל הפסחא.
21. תיאודוסיוס מגן על אמונת חלקדון בפני הקיסר אנטסטיוס. כנס נזירי המדבר ומכתב לקיסר, חשובה של אנטסטיוס.
- תיאודוסיוס מדבר לעם מדוכן הקורא בכנסית האנטסטיוס ועובר מעיר לעיר כדי לדרוש נגד הנסטוריאנים והמונופליטים. מות הקיסר. נסים של ת. החולה בסרטן (141-142) (143-4)
- בשובו מירושלים למנזרו, ת. מבקר אצל מריקינוס ומרבה חיטה באסם מנזרו (143-145) דמותו של ת. מצילה ילד שנפל לבור.
- נשים עקרות יולדות בזכותו. (146)
- מונע מארבה לאכול את היכול. ת. מלווה את תלמידו יולינוס לבוצרה, מתפלל בכנסית השליחים שמחוץ לעיר ומנבא הריסת מנזר של טבריאנים שניסו להפריע לו. למחרת הסרקיאנים תוקפים את המנזר והורסים אותו.
- אדרתו של ת. מעגיקה נצחון לרמטכ"ל הרדמי במלחמת האמפריה המזרחית נגד הפרסים. (148)
- עוד נסים. ת. מנבא את רעידת האדמה של שנת 526. (150) (151)
- מנהיגותו, סגפנותו, סובלנותו (151-153) (153)
- נבואותיו ואחרונות. (154)
- ת. מכנס את ראשי המנזרים ונפרד מהם ומת. נס אחרי המוות (155)
- הלוויה. סכום. (157)
6. ישנה הגדה לא כנוובה שעברה מן הזמנים העתיקים למורשת הדורות הבאים והגיעה לנו. היא מוסרת שהמגים בני ואמונה המפורסמים - שבאו מן המזרח לבית לחם בהדרכת הכוכב והביאו למושיע זהב, קטורת ומור, כאשר הוא הואיל להולד כבשר ודם מאם-אלוקים הקדושה - הם קבלו ממלאך גלוי נבואה, לחזור אל בתיהם בדרך אחרת, ובשובם שהו במערה זו ואחרי לינת לילה כאן, השכם יצאו לדרך אל עיר מולדתם. והדבר מתקבל על הדעת. אם חושבים היטב. קודם כל, אם היתה כוונתם לא לעבור דרך ירושלים, כלל לא היה קל להם לשוב הביתה בדרך אחרת מבלי לעבור מפה, כפי שרואים גם היום, שמושש ההרגל הזה (מעבר) הנוסעים מבית לחם או מסבילתה. ו(שנית) אנו מאמינים לזכרים דברים אשר אמנם אירעו, אך אינם נמסרים בכתבי הקודש.
- (15)

7. פרנסת הגוף שלו, מאז שהיה עוד צעיר ובשיא כוחו. היו קטניות שריות או תמרים או חרובים ואלה מצמחי הבר שהינם אכילים. ואם לפעמים היה לו מהטור בדברים אלה בגלל השוממות הגדולה של המקום, היה משרה את גלעני התמרים, אוכלם וכך היה מספק את הצרכים ההכרחיים. במשך שלושים שנה כלל לא נגע בלחם.

8. והוא נתן לו (לאחד התלמידים) את בקשתו יחד עם ברכתו וציווה לערוך לו טכס (אזכרה) כפי שנהוג לגבי האבות המתים. בצורה רוחנית (=סמלית) ביום השלישי והשביעי וגם ביום הארבעים.

10. המבורך ישב בבדידות ובשקט בשיחה עם ה'. אכן עפ"י הוראתו נבנה לו מקום דיור (אחר) לשם כך.

13. מאחר שהגעתי לספר בשעה טובה ולבנית המנזר, שהוקם מיסודותיו, בדבר זה אביא לידיעתם של אלה, שאינם יודעים זאת, את אהבת הרע המשמחת את ה', שבאה לידי בטוי כאן. ובכן, מאחר שישנה מצווה שניה דומה לראשונה, המוזכרת את הקודמת דרך המעשה, או יותר נכון מובילה אליה, ^{ע"פ} "ואהבת את רעך כמוך", ראו נא באיזו חריצות התרחס אליה תיאודוסיוס, איש אלוהי באמת ושניתן לנו ע"י ה'. הרי טוענות לדברי (בענין זה) לא סתם מילים זרוקות באקראי ושאינן ביסודן ההוכחה של העובדות, אלא האמת הנראית לעין וגדולת המיבצעים (הן טוענות לדברי). חוש הראיה ובצועי מצוות האל, הבאות לידי בטוי מעשי כאן, הם ומעידים, אפוא, מה גדול ערכו של מנזר זה בית המידות הטובות, ומה רחב היקפו המוגדל באגפים שהוספו בהדרגה.

אכן, אפשר, כן אפשר, לראות כאן לא רק את בחי המלאכה מכל הסוגים והמספקים לקהל האחים את כל צרכיהם החיוניים בפנים, והודות לכך משחררים אותם ממשכבות חוץ המסיחות את הדעת. אלא גם (אפשר לראות) את שוני המעונות המספק לכל אחד מהמבקרים או צרכי יחסית (לדרישתו), כך שכל אחד זוכה לאירוח אחד וכולם מקבלים טפול שווה. אכן, מאחר ששמור לכולם חלק שווה במסגרת שוויון, מתאמת המטר הקדום של השליחים, דהיינו זינתן לכל אחד לפי צרכיו". ואמנם יש מעון אחר בשביל הנזירים הזרים, המספק להם את הטפול הדרוש, ויש (מעונות) אחרים בשביל האנשים השונים, המגישים להם את השרות באורח מגוון, ו(מעןן) אחר לנזירים במצוקה, אלה הנקראים אביונים אולם הינם בכל זאת זהים לנו בטבעם, להם זאג דאגה מיוחדת המשרת הנאמן שההוא, אשר עשה את עצמו אביון למעננו. ומשום כך היה לידי האביונים ובעוד הוא עושה

(35)

להקלת מצוקתם, השתדל להדיח את שפלות הרוח הנובעת מן העוני. ואם היה (בא אליו) מישחו חולה נפילה, או מחוסר חוש הראיה, או תשוש מקור מחמת חוסר בגדים, או זקוק לעזרה אחרת כלשהי (הנלחמת) בניסיונות אלו, הפך את עצמו המבורך לכל דבר עבור כלם: רופא רחמן לחולים המסכנים, עין לעוורים, רגל לצולעים, מחסה לחסרי בית, לבוש לערומים. ולזאת עדים בעקר אלה שלעיתים קרובות, תוך שתוף פעולה מסודר אתו, בקושי הצליחו לספק את דחיופתו הנלווה לתזונה נכונה. ולא זה בלבד, אלא הוא לא חשב למטה מכבודו לחבק בכנות את אלה שבשרם מצורע ולקרב שפתיו לשפתיהם; ובאורח דומה נהג לחבק ולעודד ברחמנותו אחרים שהיו מסכנים מחמת עני ומחלה, מתוך אמונה שדרכם הוא מגיש את השרות למושיע הכל, לנשיח שאמר: "העושה לאחד מאחי הקטנטנים ואלה, עושה לי". ומה על הנפגעים ברעב, כמה זכו לטיפול? אכן לאלה הוגש מזון, לאלה ניתנה הקלה בחולי. הלא באו מכל עבר לנמל הישועה הזה אלההיהותם בריאים, אולם חסרי הכל, ברחו מן הרעב כאילו מסערה? וכלם זכו למנת מזון, עד שבזמנים אלה מבו המופקדים פחות או יותר מאה שולחנות ליום. ואלה ביניהם שנתגלו חסרי לבוש לגמרי, זכו לתמיכה גם בבגדים.

(36)

ראוי לא לשכוח מה שארע אז ושנתן תוספת אמונה למאמינים. אכן, הרעב ואריך ימים ופגע כמעט בכלם. והנה בא היום, בו התקבל ישו בענפי דקל וזית. הרי מה שארע אז חיה סמל לירידת המשיח אלינו, שנעשתה בחסד ה', ולנצחוננו על המוות. ביום זה המון אכזרים ועניים פוקד את המקום הזה, בהזדמנות האספה (הנערכת) לפי המנהג ביום הזה, אך יותר מזאת אז, בגלל המצוקה האוחזת בהם כתוצאה מן המחסור. הממונים לקבלתם, מתוך חשש שלא יטפיקו כמדות הלחם שהיו ברשותם, ניסו להגביל את המנה המסופקת להם לפי משקל מסוים. החלק (המגיע) לכל אחד היה ליטרה אחת. אולם איש האל התנגד לרצונם. אכן, אחרי שהרים את עיניו וראה איזה המון התאסף מול השער ולא מתירים להם להכנס, וידע את הסיבה, ציווה שיכנסו ויהנו מהגשת האוכל כרגיל, בסמנו על האמונה יותר מאשר על (מספר) ככרות הלחם המוכנים לפרנסה. הם נתנו אמון לשמיעה בקול האב ועברו מחשש לתקווה. פתחו את דלתות והכניסו את כלם, וערכו את השולחנות והגישו בשמחה (את הלחם), ואחרי שהשביעו את כל אחד, לפי המצוות שקבלו, שחררוהו. כשהסתלים העבין, איזה נס עשה אל הנפלאות? הממונים דאז מצאו שלא היה כל סימן של פיתוח בארגזי הלחם.

14

(37)

15. פעם בשנה, בבוא היום, אנו הורגלים את זכר התיאוטוקוס. ביום זה התאספו אנשים רבים כראוי במועד הלז, משום שהיא נערצת בעיני העם - עד שכמעט לא הספיקו

האחים לשרתם, על אף שהיה מספרם אָב מאד, ולא היה מה להגיש (לצלילנים) פרט לכבר לחם אחד לכל שולחן ו(בכל זאת) (האחים) אספו סלים כה רבים של חתיכות (לחם) שנשארו, עד שמהן סופק צרכם של האחים ועודף השאריות, מיובט בשמש, הטפיק לחם למטפר ימים. דברים אלה וגדולים מאלה נותן ואל המושיע לאלה המאמינים בו בכנות, כי הוא בישר שהכל אפשרי למאמין. ונמי, אשר וראה את שבת המצרים הבא לחג החנוכה (של כנסית האנטסטסיס, ב-14 לספטמבר) וההמון המעורב ומתאסף מכל עבר, לא התפעל ונבעט ^{לל} לואמין, כי אפילו ^{קצת} המים לשתייה יטפיקו להמון הרב (המאכנס) אז? ובכל זאת הם מתארחים ביד כה רחבה, עד אשר כמות הלחם והתבשילים המוגשים (לצלילנים) מספיקה להשביע בעודף השאריות את הבאים אחריהם ולכל אחד, אחרי קבלת פנים כזאת, ניתן טנא עם צידת ברכה. ולא יזה נס שווה בגדולתו הנס המתבצע עכשיו במדבר הזה והגורם לכל לחשוב, כי מי שסיפק מזון על טבעי עיילי משה, הוא זה שהיום עיילי ת. נותן בדרך נס שפע שלא יאומן לאנשים כה רבים? משום כך, רוב (עולי הרגל) אצים לראות את המקום הזה, בסברם כי כאן (זה המקום בו) בירך המושיע את חמשת כנרות הלחם. יסוד השליחתם הינה העובדה של קבלת האורחים הנדיבה (של המגזר היום).

16. מאהבת חרע נובעת מצורה הטיפוסל בחוללים...

משום כך, הוא הקים בנין ל"רווקים", ומוצלבים בעולט למען המשיח, (למתן) טיפול מתאים במחלות הגוף (שלהם). והקדיש גם כן בנין אחר לאנשים החלונגיים הצוקקים לטפול רפואי, באותו אופן הקים בית חולים נפרד לאלה שכיין תוכיונים שהיו חולים. ובאורה שונה באמצעות צוותים שונים הרבה את הכשר (קכספ) המופקד בידי עיילי החסד (האלות) - נכס זה הוא פיתה היטב בכוח הרצון וחיוק באהבתו ובחריצותו. כל אחד (מן הצוותים הנייל) היה משקט את הגופים האחרים בתולי באמצעות הטפול שהוא (תיאודוסיוס) היה מכין בהתאם למחלות (השובות), ומה בענין אלה שכיין תאבות שהיו בתשגחתו אשר אבדו את כוחם הגופני עקב חוקנה והטגפנות? הלא זכו מצדו בטפול המתאים? בוודאי. אכן הוא הקים בית דקנים וכך הבטיח להם מנוחה חולמת את יגעיהם הגדולים. ומה הצורך להזכיר את בית החולים שנתרם לו ביריחו עיילי אשה ידידת ה' שהבינה את אהדתו לדברים אלה? היא זכתה באמצעות לישועה, בעזיבת העולם ובמתן עצמה למשיח, ועכשיו היא משרתת את הודון יחד עם הבנים שכולדו לה לפי המשיח.

17. היו כאלה שבהרים ובמערות נאבקו למען אורח חיים לפי המשוח. אך לא לפי (תורת) המשוח, ורדפו אחרי הסגפנות בלתי לא מחונך ונדקרו בחוב הגאונה, משום שיתנו לכוחם שלהם את עמל הסגפנות ושכחו את דבר האדון האומר "בלעדיו לא תוכלו לעשות כלום", ואז שבמסדרו לשטן להריסת גופם למען ישועת נפשם, או שאיכשהו נתקלו בגזרי הדין של הי הנבצרים מבינתינו, שכלם לא שלט במחשבותיהם בדרך הטבע. אותם היה מטבל (היאורוסיוס) כאב טוב, במאמץ לחקות את רחמנות ואל, במידה המתאפשרת ע"י הטבע האנושי, כמו שתובעת בצורה מתלמיד המשוח. "יהיו רחמנים - רב נאמר כמו שרומן הוא אביכם שבשמים".

ובכן, הוא יסד בשבילם מקום התבודדות בצורה כזאת, שההסוכסטריזן שלהם היה מנזר בתוך מנזר מבחינת מטפר האסופים (שט) יחידיו, עבודתו ה' והטפיקת כל השאר יחד עם השירות והולט.

(45) 18. הוא הקים בתוך המנזר ארבע כנסיות: אחת, בה קהל האבות, כמו שכוננו, זוכחים לה' זבח תודה ^{אחד} בשפה היוונית, השנית, בה לאום ^{פ' 27} קדושים נשלח לעליון הפילקוניו בלשון שלהם; אחרת, בה היוצמנים עטוקים כל הזמן בסירות ^{התפילה} ומעלים אותה לאדון המשותף בשפת המיוחדת להם; ועוד אחד, בה האחים הנוצנים ע"י הרוח הטמאה, אותם הזכרנו לעיל, מעלים או שיר תודה למושיח המושיע יחד עם (האבות) המוקדשים לשרותם, כשהם שפויים בדעתם אולי רק לדבר הזה שבשבילו דוקא בולדו.

ובכן, כך ב(כנסיות) האלו ^{30 פ' 83} בעת הקדוש ^{התפילה} שבע פעמים ביום, כמו שנאמר, להלל את בורא העולם כלו. ולגבי ⁶⁰⁶ הגיגה הטעוזה הקדושה, כל אחד מן (התפילים) האלה עורן בכנסיתו הקדושה שלו את סדרי התפילה מן ההתחלה עד קריאת האונגליה ותקדושותו, אחד כך כלט, פרט לאולם אחדיו הדבוק, ומכנסים בכנסיה הגדולה של דוברי

(46)

היוונית וכאן משתתפים במסטריונים הקדושים של המושיח אלוקינו.

ומי לא יתן את דעתו לפליאה, בראותו את העדר הקדוש הזה, שהחזיל בזכות רועה ^{את ב שיער אלה - כהן ה' והוא ארבעה ימים} (שבא) אחיו (עדר) כה גדול, שבנה יותר מ-400 (בזורים)? ואינני לוקח בחשבון את אלה שמתו עד פטירתו של מנהיגנו, שה' 693 במספר. ומה עלי להזכיר את אלה שבחרו בהתבודדות ואלה שהצטיינו בהנהגת אחרים ^{באשלי מנזר והגמוניס?} אינני יכול לקבוע בדיוק את השעור של אלה, אשר במשך תקופה של כ-80 שנה יצאו מסין בבוא תורת, לכן אעבור בשתיקה על מספוק, חוץ מלומר שכמעט כל אוץ ^{הזית} שהיתה שונפה (בתנאה המופקת) ממנהיגותם המועילה, כך שבאמצעותם הגיע לכל העולם הד תהילתו של האב שהוליד אותם רוחנית (מעלותיו של ת.).

(48) מי לא היה מקנא בלמודיו החכופים של כתבי הקודש בלילה וביום, בזמן בו היה מסוגר בחדרון קטן ומשם עקב אחרי תפילת האחים? אכן, חולשת הזקנה הכריחה אותו בסוף לתלות בצד, אף על פי שלהטו, שלא ידע שבעה, דחף אותו להשאר צעיר במה שנוגע לחריצות בעניני שמים, כך שאצלו פעלו שתי נטיות לכווננים מנוגדים זה לזה. אכן היה אפשר לראות (בו) דחף בעוריים מכוון ע"י המשמעות הקדושה הזאת. היה בר שנתן לו את האור, ומדוכן עליו הוא עשה את למודיו. וזאת (עשה) בחריצות עד מחלתו האחרונה, שממנה הוא מת.

(49) 19. יום אחד גם הוא נפל למשכב, אז קרא לנזיר שבמשך שנים רבות יצק לו מים על הידים והורה לו להודיע לכל אחד מן המוסדות, מי אלה שישמרו את המזמורים בזוגות ומי הממונים על הקריאה או המופקדים לנהול הרוחני של טקס התפילה. הוא רצה להשיג שני יעדים, להכריז עצמו להשאר ערני בעזרת ההזכרה המתמדת (של עבודת ה'), ולדאוג לבצוע סדר עבודת הקודש ללא דופי.

(70) בזמן בו ראשי המנזרים שבמדבר ישבו ביחד, עם אביהם הרוחני המשותף, בגלל הודעתו חסרת יראת שמים של הקיסר, אותה הזכרתי לעיל, בבית הפולחן שיסד הקיסר קונסטנטינוס הגדול, בו נהג כל שנה לשאת למעלה את הצלב הנערץ, אישה אחת, אשר לה מחלה ממארת בשדה - זה היה סרטן - אשר במשך זמן רב עמדה בפני כל אמנות הרופאים, בכנסה דרך השער המכונה "שער המלאכים" והתקרבה לקהל הקדוש של האבות. לא רחוק מהם היא ראתה את איסידורוס ^{הגדול} ואל, אשר אחר כך נעשה ראש הלאורה הקדושה של סוקה היא ^{המחלה} את מצוקתה ברוב דמעותיה ושאלה אותו, האם באספה הקדושה של האבות נמצא במקרה גם ת. הגדול ואיזה (מהם) הוא. איסידורוס השיב לאישה בשאלה, למה היא מחפשת אותו, וכשמע את הסיבה וראה את החומרה הלא נסבלת של המחלה, נואח שידע שהאיש מלא בחסד זה (=כוח עשית נסים), הצביע לה על הצדיק ונתן לה כסימן בטוח את סמל טהורתו של הקדוש, כלומר צבע הברדס שהוא לבש (שהיה לבן).

(73) בחזרו מן הכנס בירושלים, ת. עובר מבית לחם כדי להתפלל ואחר כך מבקר במנזר מרקיאנוס שהיה בדרכו הביתה. הם יושבים לקרוא יחד מכתבי הקודש וספרי האבות הקדומים. כשמגיע שעת הארוחה, מרקיאנוס מורה לתלמידיו לבשל עדשים והם מגישים אותם בלי לחם. ת. מבין שחסר להם הלחם ומורה לתלמידו לתת להם את הלחם שהיה בתרמיליהם. מרקיאנוס מתנצל ומורה שאין להם חליטה, אך ת. מוצא גריגו חליטה בזקנו, מרקיאנוס מקבל את הגריגו ומניחו באסט. ת. חוזר למנזרו למחרת ואסט נמצא מלא

ומרקיאנוס שולחת תלמיד לקרוא לת., שבא מיד. הם עומדים ליד דלתות האסט, מריכום זה את זה, וכאשר פותחים את הדלתות החיטה זורמת החוצה כמו בחל סוער אשד, כשחפזים עוצר אותו, לא יכול לזרום בדרכו הרגילה ואז גבשה להולקף את דופן הדימה לזחף אל-על ובסוף, אם תסכר נפרץ במקצת, זורח בעוז בלתי נבלם. ילד אחד נפל לתוך בור עמוק מאד. כשכלם כבר מבכים אותו, אנשים מנוסים (78)

בעבודה זו מורידים הכלים כדי להעלות את הגרויה לפני שהירקב במים, אולם הם מוצאים אותו יושב על הניים, ואחרי שסגרו את הבור כמו שצריך, מכינים אותו ^{קנייה} ~~אטם~~. הילד מספר שבזיר אחד החזיק אותו וכך הוא ניצל בשחיה. אחרי חיפושים רבים כערים ובמבדירות, סוף סוף הילד מזהה את ת. כמצילנו. מידם זה ועד מותה, האם מספק למנדר תמיכה במזון למען הצלילים.

גט הארבה

פעם הייתה התקפה של ארבה וגולמלים. ת. מגיע למקום בעזרת נזירים התומכים בו (אכן בגלל חולשת הזקנה לא יכול ללכת לבד) הוא מצווה לחרוקים לא להזיק לנכסיו הנכונים והסורכה שתיה מהרץ לסדה אינם נכנסים ואלה שהיו בפנים מתחילים לחרסם בדקלים ומבחינים לדיגן. פעם אחת באה התקפת ארבה על כפר שממנו הגיעה למנדר, בכונני לצלילים ולאביזנים מבני הכפר, גט תמיכה סדירה במזון. ת. שולח שמן מכונן דע"י זאת ניצל הכפר מן הטרפה. (80)

'קנייה מרוכזת'

פעם, כשהגיע הזמן לקנות את הבגוד לאחים, לא היה כסף כשכיל זה והממונים ממרזקים לת. כשאלה, איפה למצוא את הכסף. למחרת בא איש ומביא תרומה של 100 סולידים של זהב. (81)

אחוזות ניתנות למנדר

הקונט אורליינטים (ראש הצבא הרומי) מיחס לת. את נאחובו על הפרטים ולאות תודה תורו למנדר מבכסיו שתי אחוזות הקרויות קורונה ואנטיקורונה. ובזמן עצירת הגשמים, תודות להפילת ת., השמים בומן גשם והארץ בוזבנה יבולה. (85)

גדולתו של ת.

סימנים להופש הדיבור של ת. בפני ת': שמן זורח מקברו, חוללים נרפאים בדרך נס, מנדרו עולה על כל מנדרו הארץ ומתחרה אתם על היקף הבכילים ומספר הנזירים המתגוררים בו. (92)